



Arrest

nr. 28 335 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Nazran op 6 augustus 1980, de Russische nationaliteit te hebben en van Ingoesje origine te zijn.

Verzoeker dient samen met zijn echtgenote, zijn twee kinderen en zijn broer een asielaanvraag in op 14 december 2006.

Op 22 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 17 april 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Op 23 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 3 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker op diezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 39/70 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de principes van behoorlijk bestuur, de principes van machtoverschrijding en de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker in het algemeen dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd moet worden en dat de motivatie derhalve steun moet vinden in het administratief dossier en dat alle elementen die ter kennis werden gebracht van de administratie in overweging dienen te worden genomen. Verzoeker stelt dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan en alle belangen moet afwegen. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing verwijst naar een onbepaald artikel 7, eerste lid, 1°, wat niet volstaat om de beslissing te staven, de minister dient alleszins te verwijzen naar een wettelijke bepaling, hetgeen in casu niet gedaan werd.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar hij vermoedt dat de bestreden beslissing naar deze wet verwijst en naar artikel 62 van dezelfde wet. Verzoeker stelt vast de bestreden beslissing geen handtekening, noch een stempel, noch een datum vertoont, zodat gelet op deze artikelen, het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen, vermits de in bovenstaande artikelen vermelde hoedanigheid of bevoegdheid niet kan worden nagegaan.

De Raad stelt vast dat de bijlage 13 die aan verzoeker te kennis wordt gebracht uitdrukkelijk vermeldt: *“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van migratie en asielbeleid, J.VDB.(...), administratief assistent, genomen op 03.03.2009 (...)”*. Zoals blijkt uit de ter kennisgebrachte beslissing en het administratief dossier werd de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend door de gemachtigde van de minister op 3 maart 2009, overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt wel degelijk de datum, de naam en de handtekening van de gemachtigde van de minister J.V.D.B., zodat verzoeker de hoedanigheid of de bevoegdheid kan nagaan. De gemachtigde van de burgemeester heeft in uitvoering van deze beslissing diezelfde dag, een bijlage 13 opgesteld, zoals deze is toegevoegd aan het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissing werd aldus genomen door de gemachtigde van de minister en de gemachtigde van de burgemeester neemt enkel de kennisgeving voor zijn rekening op grond van

artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt terecht dat de aan hem ter ondertekening voorgelegde bijlage geen naam, geen handtekening, noch de datum waarop de akte werd opgesteld bevat, doch de Raad wijst erop dat, een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781, RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Waar verzoeker stelt dat de aan hem ter kennis gebrachte beslissing enkel verwijst naar een onbepaald artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit eveneens een onzorgvuldigheid in de kennisgeving betreft en dus niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing zoals ze werd opgesteld door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, wel degelijk verwijst naar de Vreemdelingenwet. Daarnaast kan worden vastgesteld dat ook de kennisgeving door middel van een bijlage 13 verwijst naar het artikel 75 van de Vreemdelingenwet, waarbij de wet voluit wordt geciteerd. Gelet op het feit dat het merendeel van het Vreemdelingenrecht is opgenomen in de Vreemdelingenwet, kan men er vanuit gaan dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt, wat tevens ook blijkt uit het feit dat de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet overeenstemt met de inhoud van de bestreden beslissing. Ten slotte blijkt ook uit het verzoekschrift dat verzoeker heeft kunnen achterhalen dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en hij zijn verweer heeft kunnen opstellen, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van een niet rechtsgeldige beslissing.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing verwijst naar een artikel 7, eerste lid, 1° van vermoedelijk de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort, met een geldig visum. Verzoeker wijst erop dat de beslissing echter geen reden vermeldt waarom er alvorens dit bevel om het grondgebied te verlaten, geen gevolg werd gegeven aan de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend op 21 mei 2007 en waarin hij uitdrukkelijk de redenen heeft uiteengezet waarom hij niet kon en wou terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker had in deze aanvraag ook gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zodat de gemachtigde van de minister geen automatische toepassing kan en mag maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt wat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft uiteengezet en stelt dat de minister minstens een uitleg diende te verschaffen nopens de reden waarom in casu en concreet de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM diende verworpen te worden. Hierbij moet rekening gehouden worden dat zijn asielaanvraag werd ingediend vooraleer er subsidiaire bescherming werd ingevoerd, zodat zijn asielaanvraag enkel werd getoetst aan de Conventie van Genève. Verzoeker benadrukt dat het verbod om in België en in de andere Europese staten van de Schengenruimte te verblijven, hem tot een burgerlijke dood veroordeelt, vermits hij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische federatie waar zijn leven in gevaar is. De bestreden beslissing is aldus verzoeker niet wettig gemotiveerd en schendt het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt wat volgt:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“1°hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2°hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire

vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Verzoekers asielaanvraag wordt op 17 april 2007 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Sindsdien verblijft verzoeker illegaal op het grondgebied. Nergens in zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij niet in het bezit is van de documenten die vereist zijn bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dit motief is reeds afdoende om de beslissing te schragen. Verzoeker merkt op dat de verweerder niet verplicht is toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om de fundamentele rechten na te leven, die ondermeer in de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden neergelegd, die rechtstreekse werking hebben.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Verweerder dient indien er aanwijzingen van een eventuele schending zijn in het administratief dossier, na te gaan of er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch de door verzoeker aangevoerde artikelen 3 en 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Ter terechtzitting legt verzoeker evenwel een vernietigingsarrest van de Raad neer waaruit hij meent te mogen afleiden dat er wel een motiveringsplicht kan worden afgeleid uit artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat het een éénmalig arrest betreft en zeker geen vaste rechtspraak uitmaakt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens wijst de Raad erop dat arresten geen precedentswaarde hebben in onze continentale rechtstraditie.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 3 van het EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977, RvS 25 juni 2003, nr. 120.961, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Verzoeker verwijst naar het conflict tussen Rusland en Tsjetsjenië, en stelt dat het conflict zeer mobiel geworden is en dat de acties van de rebellen ook in de buurlanden plaatsvinden. Verzoeker verwijst naar de context van algemene onveiligheid en burgeroorlog in zowel Tsjetsjenië als in de buurlanden. Hij verwijst naar algemene documentatie, naar verschillende aanslagen en naar de beslissing van Ingoesjetië om alle vluchtelingenkampen met Tsjetsjeense vluchtelingen te sluiten en stelt dat geen enkele Kaukasische republiek na de verklaringen van Poetin na de aanslag in Beslin, nog verblijf zal geven aan Tsjetsjenen, zelfs indien dit wenselijk zou zijn. Gelet op de gebeurtenissen nadien, zal er zich onvermijdelijk een heropleving van het geweld voordoen en is een terugzending naar Rusland of naar Ingoesjetië een onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar een algemene situatie en deze niet in concreto op zichzelf betreft en dus niet aantoon hoe deze situatie voor hem persoonlijk een reëel risico zou uitmaken op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers problemen die hij zou hebben gehad in zijn land van herkomst, reeds werden onderzocht in het kader van zijn asielprocedure en dat door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn relaas als bedrieglijk werd afgedaan. Verzoeker vergist zich tevens wanneer hij stelt dat de subsidiaire bescherming nog niet werd onderzocht, daar ze nog niet bestond, daar de beslissing van het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 17 april 2007, aldus van na de invoering van het begrip subsidiaire bescherming. Deze beslissing motiveerde dan ook dat *“Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van*

Subsidiaire bescherming". De asielinstantie heeft aldus reeds geoordeeld dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade loopt. Het komt niet aan de Raad toe om de beoordeling van deze asielinstantie in twijfel te trekken. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Verder voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan daar de bestreden beslissing geen reden vermeldt waarom er alvorens dit bevel uit te spreken geen gevolg gegeven werd aan zijn aanvraag tot machtiging van verblijf d.d. 21 mei 2007 waarbij hij uitdrukkelijk de redenen heeft uiteengezet waarom hij niet kon en wou terugkeren naar het oorsprongsland.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet hoe dan ook de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het gegeven dat de verwerende partij nog geen uitspraak heeft gedaan aangaande de machtiging tot verblijf waarin wordt verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan hoogstens gevolgen hebben voor de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden maatregel in casu een bevel is om het grondgebied te verlaten zonder repatriëring. Verzoeker is niet verplicht naar zijn land van herkomst terug te keren, doch dient enkel vrijwillig het Schengen-grondgebied te verlaten. Verweerder diende dan ook geen motivering op te nemen houdende de aanvraag om machtiging tot verblijf, noch aangaande de daarin uitgewerkte schending van artikel 3 van het EVRM, bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Inzoverre verzoeker ook nog de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS, 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. In casu is dit niet het geval, daar verzoeker vooreerst het hoofdmotief met name dat hij niet in het bezit is van de documenten zoals vereist in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet betwist en dat uit de bespreking van het eerste middel reeds gebleken is dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, zodat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel niet schendt.

Waar verzoeker ook de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en machtsoverschrijding aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen dan wel schendt. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Uit bovenstaande is gebleken dat verweerder met alle aan hem gekende feiten rekening heeft gehouden en dat de motieven waarom de bestreden beslissing werd genomen voldoende duidelijk zijn opgenomen in de bestreden beslissing zodat verzoeker de motieven in feite en in recht kent. Een schending van de formele motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU